

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 221.806 van 18 december 2012
in de zaak A. 203.606/XIV-33.975**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Bruno Soenen
 kantoor houdend te 9000 Gent
 Kortrijksesteenweg 597
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN
DE STAATLOZEN

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 10 februari 2012, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 72.811 van 6 januari 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 8144 van 29 februari 2012 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 24 oktober 2012 om 11.00 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Annik Haegeman, die loco advocaat Bruno Soenen verschijnt voor de verzoeker, en attaché Katrien Allyns, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoeker komt in 2008 België binnen en verklaart zich op 31 december 2010 een tweede maal vluchteling. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 26 september 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 25 oktober 2011 tekent de verzoeker tegen die weigeringsbeslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 6 januari 2012 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoeker werpt in een enig middel de schending van artikel 6 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM), van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) op.

Hij voert aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest ten onrechte stelt dat geen uitstel moet worden verleend niettegenstaande de verwerende partij op de terechtzitting met een SRB-update van 24 augustus 2011 komt waarop de verzoeker wenst te repliceren. Merkwaaardig genoeg stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in punt 2.8 van het bestreden arrest enerzijds dat niets de verwerende partij belette de update op voorhand over te maken, zelfs indien de veiligheidssituatie niet zou zijn veranderd, en anderzijds dat geen uitstel kan worden gegeven aangezien de veiligheidssituatie niet is veranderd. Deze laatste overweging staat in schril contrast met de processuele gelijkheid en brengt een schending van artikel 6 van het EVRM met zich mee. Door de verzoeker geen uitstel te geven, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het contradictoire debat geschonden.

De verzoeker stelt dat de uitspraak op de terechtzitting dat de zaak niet kan worden uitgesteld omdat de veiligheidssituatie niet is gewijzigd, een uitspraak ten gronde is vooraleer de zaak in beraad is genomen en vooraleer de verzoeker het stuk op tegensprekelijke wijze kon onderzoeken. Zo wordt aan de verzoeker het recht ontzegd om de beweringen en bevindingen van de verwerende partij in de laattijdig neergelegde update op de terechtzitting te verifiëren en te betwisten. Dit vormt een schending van het recht op verdediging. In het kader van de gerechtelijke procedure moet een debat kunnen worden gevoerd over de juistheid van het bestuurlijke feitenoordeel en de wijze waarop dat tot stand is gekomen. De verzoeker wijst wat dat betreft op de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en benadrukt het principe van een “fair trial”.

Ten slotte laakt de verzoeker het feit dat hij in tegenstelling tot de verwerende partij geen repliekmemorie bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan indienen, te dezen zelfs geen uitstel kan krijgen. Hij vraagt twee prejudiciële vragen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie te stellen, met name of de lidstaten in de huidige materie een beroep met volle rechtsmacht dienen te voorzien en of de betrokkene in

dergelijke beroepsprocedure het recht moet hebben om schriftelijk op de antwoordbesluiten van de lidstaat te repliceren.

5. De verwerende partij stelt in de memorie van antwoord dat artikel 6 van het EVRM niet van toepassing is op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Zij vervolgt dat artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet een beroep met devolutive en schorsende werking bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet, dat het om een beroep met volle rechtsmacht gaat en dat de rechtzoekenden dus niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg zijn beroofd. De verwerende partij verwijst naar de vaststellingen daarover in het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 45/2010 van 29 april 2010.

Wat betreft de concreet aangevoerde schending van het recht van verdediging, wijst de verwerende partij erop dat het uitstellen van de terechtzitting tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hoort. Uit de motivering van het bestreden arrest blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het stuk waartegen de verzoeker zich wilde verweren en waarvoor hij een uitstel had gevraagd, buiten beschouwing heeft gelaten omdat de verwerende partij niet aannemelijk maakte dat zij dit stuk niet eerder in de procedure had kunnen neerleggen. Zo is de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan in de eerste plaats gebeurd aan de hand van een stuk van 20 januari 2011 en heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen pas vervolgens opgemerkt dat uit de bewuste SRB-update van 24 augustus 2011 niet blijkt dat de veiligheidssituatie in het district waarvan de verzoeker afkomstig zou zijn, gewijzigd is. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft er slechts volledigheidshalve op gewezen dat de feitelijke actuele situatie op het ogenblik van zijn beslissing moet worden beoordeeld. Dit vormt slechts een bijkomend en geenszins een determinerend motief om de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. De verwerende partij besluit dat uit de bewoordingen van het bestreden arrest duidelijk blijkt dat een uitstel van de zaak of het in overweging nemen van de inhoud van de update van 24 augustus 2011 de strekking van het bestreden arrest op geen enkele wijze zou hebben beïnvloed.

6. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoeker het middel. Hij benadrukt vervolgens dat de uitspraak op de terechtzitting dat de zaak niet kan worden uitgesteld omdat de veiligheidssituatie niet is gewijzigd, een uitspraak ten gronde is

vooraleer de zaak in beraad is genomen en vooraleer de verzoeker het stuk op tegenspraak heeft kunnen beoordelen.

Beoordeling

7.1. Zowel het Europees Hof voor de Rechten van de Mens als de Raad van State hebben herhaaldelijk gesteld dat artikel 6 van het EVRM niet van toepassing is op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De in het middel aangevoerde kritiek betreft enkel het verloop van de procedure doch heeft geen betrekking op de inhoud van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarin wordt omschreven aan wie de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. Het enige middel is in die mate niet-ontvankelijk.

7.2. De Raad van State heeft in navolging van het Grondwettelijk Hof ook herhaaldelijk gesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet en dat de rechtzoekende dan niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd. Al heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf geen onderzoeksbevoegdheid, het gaat om een daadwerkelijk rechtsmiddel tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij een rechtscollege met volle rechtsmacht.

De vraag of de lidstaten dienen “te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83” en of “deze administratieve rechtscolleges over een eigen administratieve onderzoeksbevoegdheid (dienen) te beschikken die hen toelaat tot op de dag van de eindbeslissing onderzoek te verrichten naar alle relevante feiten, die nuttig zijn om de zaak te beoordelen”, is niet dienend voor de oplossing van het geschil omdat de Vreemdelingenwet precies dergelijk beroep bij een administratief rechtscollege, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voorziet. Dit geldt ook voor de vraag of artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel van het recht op verdediging de mogelijkheid van een beroep met volle rechtsmacht vereisen.

Wat betreft de repliekmogelijkheid van de asielaanvrager op de nota van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, blijkt uit de stukken waarop de Raad van State vermag acht te slaan niet - en de verzoeker voert ook niet aan - dat hij

voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een antwoord op de repliekmemoire van de commissaris-generaal heeft willen indienen of dat hij daar op de terechtzitting enige opmerking over heeft gemaakt. Hij kan dit niet voor het eerst voor de Raad van State als administratieve cassatierechter opwerpen noch er een prejudiciële vraag over laten stellen.

Het enige middel is in die mate, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

7.3. Artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie bepaalt onder meer dat eenieder recht heeft op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. In de uiteenzetting van het middel geeft de verzoeker ook de schending aan van het recht van verdediging en van het recht op tegenspraak. Het recht op tegenspraak maakt overigens deel uit van het recht op verdediging.

In punt 2.8 van het bestreden arrest wordt wat de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus betreft onder meer het volgende overwogen:

“In de mate verzoeker ter terechtzitting vraagt de zaak uit te stellen merkt de Raad op dat de update van 24 augustus 2011 van de SRB toegevoegd aan het administratief dossier (update 20/0/2011 van een SRB van 27/08/2010) geen ander licht werpt op de veiligheidssituatie in het district waarvan verzoeker afkomstig zou zijn en de conclusie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts wordt bevestigd, zodat het verzoeker niet wordt ingewilligd. Uit de lezing van de nieuwe SRB blijkt immers dat de situatie in 2011 verslechterd is (p. 30) doch de veiligheidsincidenten doen zich vooral voor in de vallei Ghorband (districten Ghorband en Shinwari) en het district Koh-e-Safi. De andere districten, en dus ook het district Salang waarvan verzoeker beweert afkomstig te zijn, zijn rustig en de situatie aldaar is, in vergelijking met de update van januari 2011, niet gewijzigd.”.

Anders dan de verwerende partij voorhoudt, vormt dit geen bijkomend of overtollig motief en werd het nieuwe stuk niet buiten beschouwing gelaten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft de inhoud van het nieuwe stuk wel degelijk in zijn beoordeling, ook al heeft hij er voordien op gewezen “dat niets verwerende partij belette om dit stuk voor de terechtzitting in te dienen teneinde verzoeker in de mogelijkheid te stellen vooraf de situatie te evalueren op grond van de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie”. Aan de hand van de update van 24 augustus 2011 oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen immers dat de situatie in het land of de streek van herkomst niet wijst op een reëel risico op ernstige schade. De verzoeker vroeg een uitstel, precies omdat hij

de inhoud van de update van 24 augustus 2011, waarmee hij op de terechtzitting voor het eerst werd geconfronteerd, wilde betwisten.

Al beslist de feitenrechter soeverein om een zaak op de terechtzitting al dan niet uit te stellen, de weigering van een verzoek tot uitstel mag niet in strijd zijn met het recht op verdediging, meer in het bijzonder met het recht op tegenspraak. Te dezen heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het recht op een tegensprekelijk debat en het recht van verdediging geschonden door in het bestreden arrest zelf de ter terechtzitting door de verwerende partij overgelegde SRB-update van 24 augustus 2011 in zijn beoordeling te betrekken en te stellen dat deze geen ander licht op de veiligheidssituatie in het district van de verzoeker werpt, zonder de verzoeker de mogelijkheid te bieden eerst over dat stuk de opmerkingen te maken die hij nuttig acht. Het enige middel is in die mate gegrond. Die vaststelling volstaat voor de vernietiging van het bestreden arrest, doch enkel voor wat betreft de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, waarop het ten onrechte in aanmerking genomen stuk betrekking heeft.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het arrest nr. 72.811 van 6 januari 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voor wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Dit arrest zal in de registers van voormelde Raad worden overschreven, en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van het vernietigde arrest.

3. De zaak wordt verwezen naar een anders samengestelde kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

4. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van achttien december tweeduizend en twaalf, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen